

## DIUMENGE 30 DURANT L'ANY B



- Tres anuncis de Jesús de la passió – resurrecció fent camí vers Jerusalem, cada vegada amb la incomprensió dels apòstols, han marcat aquesta nova secció de l'evangeli de Sant Marc.
- La primera, després de la confessió de Pere, a la regió de Cesarea de Felip (8, 31-35). Aquesta havia provocat una reacció negativa de Pere, donant lloc a una forta posada en el seu lloc per part de Jesús.
- La segon, després de la Transfiguració a la muntanya, quan Jesús travessava la Galilea (9, 31). Els deixebles, que no comprenen res, no deixen de discutir entre ells a veure quin seria el més gran.
- El tercer anunci, quan Jesús camina cap a Jerusalem (10, 33-34), al davant dels seus deixebles plens de por: l'anada interessada dels dos fills de Zebedeu manifestant l'evident persistència de la seva incomprensió i la profunditat del seu engegament.

És llavors, sortint de Jericó, darrera parada de Jesús abans d'arribar a Jerusalem, que té lloc la seva trobada amb el CEC BARTIMEU, que Marc presenta ara com el MODEL DEL VERTADER DEIXEBLE: curat per Jesús, amb els ulls oberts, *es posa a seguir-lo pel camí ... el camí de la passió* (10, 46-52: evangeli d'aquest diumenge)

Unes lectures que revelen en Jesús aquell que ve a curar els nostres ulls perquè puguem, com a vertaders deixebles, caminar fidelment rere d'ell.

+ Allà on no regnen més que les tenebres de la deportació i de l'exili, el profeta Jeremies havia anunciat, de part de Déu *pare per Israel*, la bona nova del retorn: aquest havia de ser un nou Èxode, des de l'extremitat del món fins a la Terra Promesa; fins i tot els qui habitualment eren separats de l'assemblea: el cec i el, la dona en cinta i la jove.... (1ª lectura)

+ Allà on els testimonis només veuen un mendicant cec de qui fan callar els crits, el pas de Jesús revela un creient que sap reconèixer en ell el "Fill de David". Allà on molts de "veients" només veuen un malalt assegut a la vora del camí que corre a Jesús, la trobada amb ell el fa alçar i córrer, ell un deixeble que, model dels batiats es posa a seguir Jesús pel camí (evangeli d'avui).

+ Allà on els nostres ulls de carn no veuen més que la feblesa d'un condemnat, la fe ens fa conèixer "el gran sacerdot" que ens posa plenament en relació amb Déu (segona lectura).

## LA TAULA DE LA PARAULA

### PRIMERA LECTURA

#### Aprofundir aquest text

El fragment que llegim avui és pres , del llibre del profeta Jeremies, dels capítols que s'anomenen el “**Llibre de la consolació d'Israel**.”

Enviat per Déu *per a arrencar i enderrocar, per a destruir i enrunar*, - amb el risc d'atreure sobre ell la persecució, també ho ha estat *per a construir i plantar* (1, 10). Aquí, quan una part del seu poble viu la trista experiència de la deportació a Babilònia, el profeta comença a revelar l'esperança dels seus germans dirigint els ulls al futur que Déu prepara.

- Multiplicant els imperatiu (***Cridau d'alegria, celebrau la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclamau que el Senyor ha salvat..***), ell els crida a l'alegria perquè Déu no ha abandonat el seu poble. Ell qui l'ha arrencat de l'esclavatge d'Egipte, reprèn avui la iniciativa en favor seu.
- Els exiliats, els deportats, Déu els fa retornar del país del nord, els reunirà dels extrems d'ela terra, per a retornar, en un nou Èxode, vers la Terra Promesa. D'aquest seguici triomfal, ningú no serà exclòs; ni pel seu hadicap físic (*cecs, coixos, mares que crien, ni per seva edat*) no són aptes per a fer una tal marxa: tots aquests mateixos formaran part de la gran assemblea que retorna. La joia sorgirà en lloc de les llàgrimes.

## PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

### EL LECTOR s'esforçarà

- A posar de relleu L'INCÍS INICIAL, que indica la font del missatge: *Açò diu el Senyor :*
- Proclamar de forma dinàmica les INVITACIONS reiterades a l'ALEGRIA: *Cridau d'alegria, celebrau la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclamau que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel!*
- Estar atent a l'ús constant dels VERBS ACTIUS, conjugats EN PRIMERA PERSONA i (EN PRESENT) en la traducció en futur, que remarquen la iniciativa de Déu en favor del seu poble; *els farà tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs*

### + Posar de relleu al CAPGIRAMENT OBRAT PER DÉU:

- *Havien sortit plorant i.*
- *els farà tornar consolats*
- Valoritzar la frase que dona la CLAU d'aquest anunci profètic, l'amor paternal de Déu pel seu poble:
  - *Perquè jo som un pare per a Israel,*
  - *i Efraïm és el meu fill gran.»*

Finalment , donar tota la seva força a l'INCÍS FINAL, à l'instar de l'incís inicial: *Paraula del Senyor.*



## SEGONA LECTURA. Hebreus 5, 1-6

### Aprofundir aquest text

El text d'avui, continua immediatament el de diumenge passat ( 4, 14 fins– 16), presenta Jesús, germà dels homes del que s'ha fet solidari fins al final, i Fill del Pare, a la dreta del qual està assegut, com el “gran sacerdot per excel·lència, nostre mitjancer davant de Déu, el nostre únic intercessor.

### PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Posar de relleu, en particular:

- La primera frase, que defineix el que és el GRAN SACERDOT

*Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats*

- I la darrera frase, on l'autor afirma la SUPERIORITAT DEL SACERDOCI DE JESÚS, SOSTENINT-SE EN DUES CITACIONS:

**En el Salm 2:** *Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.»*

**En el salm 110:** *I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec*

## EVANGELI

### COMENTARI

#### Del cec Bartimeu, “assegut a la vora del camí”...

Fent camí vers Jerusalem on, com ha anunciat per tres vegades, tindrà lloc la passió – resurrecció, Jesús travessa Jericó. Es tracta de la localitat per la que, venint de Transjordània, s'entra a Israel, al mateix temps que la darrera etapa abans d'arribar a Jerusalem.

- Envoltat per una multitud nombrosa, Jesús és acompanyat pels seus deixebles, que, fins allà, no n'ha pogut arrencar del seu engegament: *Mirau i no veis....*, els havia dit abans (8, 18).
- Per tant, és al moment que surt d'aquesta ciutat que es produeix una trobada amb un malalt. Una trobada amb una tal força simbòlica que l'evangelista Marc la relata amb precisió.
- Ens dóna nom d'aquest home. Primer, en la seva traducció grega, degut als seus lectors: *el fill de Timeu*; després en arameu, la llengua de Jesús. És l'únic nom que dóna, llevat del de Jesús i el dels Dotze, amb el de Jaire, és l'únic nom propi que dóna Marc.
- Precisa que és cec, per tres vegades. En aquesta època un cec vivia forçat a viure de la mendicitat, i abocat de manera irreversible, a la immobilitat i a la marginalitat: *era assegut a la vora del camí*, en situació d'exclusió.

#### ... a l'home que s'aixeca, a la crida de Jesús...

Paradoxalment, enmig d'aquesta multitud de “veients” que escorten a Jesús, ell és l'únic en mostrar-se “clarivident”, a reconèixer en Jesús de Natzaret- que el seu lloc d'origen no senyalava a priori a un destí prestigiós (*Pot sortir res bo de Natzaret”* Joan 1, 46), el fill de David, el Messies – Rei anunciat pels profetes.

- L'home es posa a cridar tan alt i tan fort que la gent s'interposa, fan de barrera entre ell i Jesús, proven de fer-lo callar. No és un inconvenient que un qui demana almoïna, un mendicant, pugui importunar d'aquesta manera el seu camí a Jerusalem? Però, ell, crida encara més fort: *Fill de David, tenguis compassió de mi!*
- Jesús s'atura. *Cas únic*, remarca S. Légasse, *en que es veu a Jesús "aturat" per algú durant el seu camí, prova del naixement de la fe a la qual, d'alguna manera, Jesús no es pot resistir (L'Evangile de Marc II, 649)*. Ell ha donat l'ordre als qui l'envolten: *Cridau-lo. Jesús en implicar els seus companys de ruta en la curació que obrarà, anuncia, per a prefiguració el paper d'aquells que més tard, en l'Església, contribuiran per la seva obra missionera a la il·luminació espiritual dels homes (o.c. 650)*. El missatge li és transmès immediatament : *confiança, aixeca't* (el verb que en el grec de l'Evangeli s'empra per dir: ressuscitar) *ell et crida*. Deixant, llavor, bruscament la seva postura de mort, el cec "*llença el seu mantell*", el seu únic bé en el món, que li serveix per a recollir almoïnes -, s'aixeca i corre vers Jesús. *Aquests detalls són meravellosos*, comenta J. Hervieux. *Tot succeeix com si Bartimeu ja no fos cec! Refusant el seu mantell, deixa la seva condició de marginat (...). el seu mantell és l'únic bé que posseeix "el pobre" (Ex 22, 25-26). Abandonant-lo, Bartimeu realitza el que Jesús no havia aconseguit de l'home ric: ho deixa tot per a posar-se a seguir-lo. I de quina manera? Salta. Aquest salt en la nit, que és encara la seva, és el salt de la fe (Evangile de Marc 156)*.
- *Què vols que et faci?* Demana Jesús, reprenent la pregunta posada als fills de Zebedeu, a 10, 36. *Rabbouni* (mon Mestre), *que hi vegi!*, respon el cec.
- *Vés, la teva fe t'ha salvat*, declara aleshores Jesús que, més enllà del desig i de la seva frissera per veure, ha percebut en ell aquesta fe, aquest desig de conèixer millor la persona del Messies, de veure la realitat última al darrera de les aparences. El mendicant malalt és declarat no solament curat, sinó "salvat".

- **.... i al deixebles que es posa a seguir Jesús pel camí:**

L'efecte és immediat: la paraula fa que el cec "**es posi a veure**". I no solament amb els seus ulls de carn, sinó amb la mirada de la fe. Model del vertader deixeble, model del batiat il·luminat per la trobada amb Jesucrist, "*el seguia pel camí*"..., el camí de Jerusalem, el camí que passa per la creu..

- *Aquí – fa observar S. Légasse- Jesús no pronuncia cap crida a seguir-lo; ben al contrari dient "ves, deixa l'ex- cec la llibertat d'anar-se'n sense demanar res a canvi del benefici que ha rebut. La lliçó és una altra i més general. L'home, en resposta a la seva fe, és il·luminat. La llum, que és gràcia de Déu, el mena a preferir la llibertat que Jesús li dóna l'acte consistint a unir-se al grup d'aquells que , s'adhereixen a Jesús. Ell el "segueix" per un camí traçat pel context i que condueix a Jerusalem. És a dir, a la resurrecció a través de la creu a la glòria passant per la humiliació i el sofriment. Un tipus és així simbòlicament dissenyat que prolonga l'ensenyament donat per Jesús sobre el camí dels deixebles en conseqüència amb el del seu Mestre. A diferència de les escenes de vocació, de crida i també de la història del cec de Betsaida (8, 22-26), el paper central no és aquí atribuït a Jesús, sinó més tost al malalt, model de fe perseverant a la qual Jesús hi respon amb el do de la llum. La seva pregària, **Rabbouni, que i vegi!**, és suggerida a tot home encara submergit en les tenebres, el crit del qual tradueix ja el que es pot anomenar "fe" (o. c. 652-653)*